

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2830/2019
22.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божицара Вујичића, Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Весна Цукавац, адвокат из ..., против тужених: Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво РС и ЈП „ББ“ ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 6810/18 од 05.04.2019. године, у седници одржаној 22.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 6810/18 од 05.04.2019. године, применом члана 404. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 6810/18 од 05.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П 82/14 од 12.06.2018. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је, по основу наслеђа иза свог оца, пок. ВВ, бившег из села ..., стекао право својине на делу кп.бр. ..., КО ..., уписане у ЛН бр. ..., КО ..., у површини од 1,98 ха, потез ...-..., по култури шума 4. класе, што су тужени дужни признати и дозволити тужиоцу да ово своје право упише код Службе за катастар непокретности Нови Пазар, за КО Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 168/18 од 30.08.2018. године, жалба тужиоца је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у складу са одредбом члана 404. ЗПП, ради разматрања правног питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене

материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите у овој правној ствари је утврђење права својине на делу катастарске парцеле, на којој су, поред тужених, као сувласници уписана још три физичка лица. Побијаном одлуком тужбени захтев је одбијен, као неоснован, због непотпуне пасивне легитимације, односно због тога што тужбом нису обухваћени сви нужни и јединствени супарничари. Имајући у виду да је правноснажна одлука донета уз примену права које не одступа од правног схватања Врховног суда Србије и Врховног касационог суда у погледу потпуне пасивне легитимације, у предметима са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења права својине у овој правној ствари, поднета је 31.01.2014. године, а вредност предмета спора означена је у тужби износом од 100.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на неновчано потраживање, у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић